

[Mølgaard]

de for almenvellet. Gennemgående er embedslægerne overbebyrdede – og praksis viser, at agrar- og grundejerinteresser er alfa og omega for mange flertal i kommunalbestyrelser og amtsråd – til skade for almenhedens interesse i varetagelsen af miljø- og naturbevarelse.

Det forekommer helt urimeligt, at organisationer som Danmarks naturfredningsforening og Danmarks Sportsfiskerforbund således afskæres fra at videreføre deres traditionsrige og værdifulde kamp for bevarelse af almenverdier i vort land – og et initiativ til at imødegå dette efterlyses derfor fra ministerens side efter ankenævnets uheldige afgørelse.

Besvarelse (29/7 80):

Miljøministeren (Erik Holst):

Miljølovgivningen bygger på det hovedprincip, at afgørelser i første omgang træffes decentralt af de lokale miljømyndigheder, dvs. de folkevalgte kommunalbestyrelser eller amtsråd. De borgere, som måtte føle sig berørt af forurening, må derfor starte en sag ved at henvende sig til disse myndigheder.

Et andet spørgsmål er, hvorvidt personer, der måtte være utilfredse med en afgørelse truffet af de lokale myndigheder, har adgang til at få en sådan afgørelse efterprøvet ved højere administrativ instans, dvs. hos miljøstyrelsen, miljøankenævnet eller i visse tilfælde ministeren. Her er det, reglerne om klageadgang kommer ind i billedet.

Efter miljøbeskyttelseslovens § 74 er privatpersoner klageberettiget, hvis de – som loven udtrykker det – må antages at have en individuel, væsentlig interesse i sagens udfald.

Med hensyn til foreningers klageberettigelse fremgår det af bemærkningerne til forslaget til lov om miljøbeskyttelse, at foreninger er klageberettiget, hvis de repræsenterer en personkreds, hvis individuelle, væsentlige interesser direkte berøres af beslutningen. Er dette ikke tilfældet, f. eks. fordi foreningen i højere grad varetager initiativtagende og opiniondannende interesser, er det – ligeledes i overensstemmelse med lovens forarbejder – i praksis antaget, at foreninger ikke har klageadgang.

Således er i praksis f. eks. Danmarks Naturfredningsforening blevet afvist som klage-

berettiget, og Danmarks Sportsfiskerforbund er kun blevet anerkendt i tilfælde, hvor forbundets lokalafdelinger havde konkrete fiskerirettigheder i det vandløb, sagen vedrørte.

Der har – som det er spørgeren bekendt – været rejst kritik af denne praksis, og det må nok erkendes, at afgrænsningen af kredsen af klageberettigede i miljøsager undertiden kan være vanskelig.

Navnlig viser problemerne sig i sager, hvor miljøgenerne er mindre håndgribelige, end hvor der er tale om støj og lugtgener, og hvor det derfor er vanskeligt at gøre gældende, at bestemte personer er berørt af generne og dermed berettigede til at klage. Men netop de mere »usynlige« forureninger kan der være grund til at være særlig opmærksom på. Det kan være uheldigt, hvis det lokale skøn i disse sager ikke kan bringes op for en højere instans.

Når man overvejer, hvem der bør have adgang til at indbringe en konkret afgørelse for højere administrativ myndighed til efterprøvelse, må man imidlertid tillige være opmærksom på de konsekvenser, dette kan få for effektiviseringen af beslutninger i miljøsager generelt set.

Jeg mener derfor, at der må arbejdes henimod en ankeordning der på den ene side giver f. eks. Danmarks Naturfredningsforening og andre folkelige bevægelser mulighed for at anke de centrale miljøafgørelser, men på den anden side giver sikkerhed for, at erhvervslivet ikke bremses af en unødigt langvarig og kompliceret sagsbehandling.

Jeg vil arbejde for, at der opnås en balance mellem disse to synspunkter ved revisionen af miljøbeskyttelsesloven.

Spm. nr. 1097

Til *industriministeren* (23/7 80) af:

Ole Bernt Henriksen (KF):

»Vil ministeren bekræfte, at lønmodtagerfondens lån til FDB medfører konkurrenceforvriddning i forhold til den øvrige dagligvarehandel?«

Begrundelse

I sit svar på mit spørgsmål af 7. juli tager ministeren ikke stilling til det centrale, der er